

Ништа мучније и одвратније него слушати ову беду издајничку како “надахнуто” говори о 17. марту и погрому наше браће и сестара на пресветом Косову и Метохији! Шта ти Јудо знаш о Косову и Метохији, том проклетом 17. и 18. марту 2004. страдању Србља, завету, значају заветовине, плим звоничим и прекланим олтарима?! Ти који метриш колико је Косова и Метохије- Србији довољно? Ти који имаш некакав компромис за проливену српску крв? Компромис мајци за палог сина..?

Да ти испирчам како је тог 17. марта било на светињи, мада знам да ти то баш ништа не значи, али нек те прогони довека, баш као и ону жуту кугу...

Знаш ли, Јудо, како је кад сваком пламену знаш име? Гледаш ватре и побрајаш села! Мрак, а плачни “путокази” те воде Метохијом- пратиш огњеве, прекрстиш се и поменеш му име, за душу... Ватре су те ноћи имале име, веру, националност, славу... све осим домаћина на прагу!

Знаш ли, бедо, како зајече звона и звоници кад ударе у земљу?! Свету, гробну и вскрсну земљу?! Како цркве и манастири горе ко воштнице на бдењу? Како се сјаје расуте српске кости из прекопаних гробова?! Свукуд мошти, а небо кивот- то је Косово и Метохија! Знаш ли како миришу села и цркве у пламену..? Силна, небројена тамјаништа.

Негде смо пред зору стигли у Велику Хочу. Напрстак раја на замљи. Велика Хоча, далеко у Метохији, читаво село- црква! Свака је кућа- келија, сваки крак- литија, ноћ те исповеди- јеванђељска тишина причести... И читаво село сабрано у порти, крај оца Миленка...

Певају, Вучићу! Певају колико је гласа у њима! Гласом својим, гласом предака, гласом потомака. Певају да се гласну Призрену, Ђаковици, Ораховцу... Да чују пламенови, да се умире, да запевају гласом села и манастира којима су се разиграли... Пева Србин, певају векови, пева вечност, пева све оно што се разграничити, разделити и разрезати не може! Никада!

И, није ту реч о две шаке земље, лако бисмо да је до њива и ливада, но шта је Србин без дома?! Кућа се кућа кад знаш где ти је дом, а дом свакога од нас је тамо где иконе у огњу не горе, где преорни гробови моштима зборе, где црквишта литургијом оре, где огњишта васкрсавају у зоре...

Није Србин толико страдао за светињу што се наносио главе, но што глава ни по јада не вреди ако не знаш одакле си је понео! Глава сваког од нас је глава палих за нас, и крст што носимо су кости бољих од нас. Ваљамо онолико колико знамо да је није наше што имамо већ што оставимо, а шта друго и шта вредније до Србије да оставимо траговима будућим?!

Национална историја Србије, Вукобратић, Овде, одели, и она, аде, глас, и, Србија, јавно, са, тлен,